

Harphye
6.10.20

What if we're strangers

Mann

One

ပြာလွင်လွင် ကောင်းကင်သည် ပကတိ ကြည်လင်နေ၏။ မိုးသားဖြူဖြူ တို့သည် ဟိုဒီ ရွေ့လျားလျက်။ ကျောင်းပထမဆုံးရက်မို့ ကျွန်တော်စောစော ထွက်လာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။ လေပြေ လေညှင်းလေးများက စက်ဘီးအရှိန်ကြောင့် ညိုလွင်လွင် ဆံကေသာတို့အား ကလူကျီစယ် နေ ပြန်၏။ လမ်းမထက်မှ ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ သစ်ရွက်ကြွေတို့က နွေဦး ရာသီ၏ ပြယုဂ်တစ်ခုပမာ။

"ဖယောင်း"

ကျွန်တော့်နာမည်တစ်ဖြစ်လဲ ထိုသို့ မိန်းမဆန်လှသည့် အမည်နာမအား အမှန်ပင် မနှစ်မြို့ပါလေ။ ထိုသို့ ခေါ်ဝေါ်သူမှာလည်း ဤတစ်ကောင့်သား အပြင် တခြား မရှိနိုင်ပါလေ။

"ဟေ့ကောင် ဖယောင်း"

စက်ဘီးအနောက်မှ အပြေးလိုက်လာရင်း အော်ခေါ် နေပြန်သည်။

"လဒ် ... အဲဒီလို မခေါ်နဲ့လို့ ပြောထားတယ်လေ"

ကျွန်တော်မကြိုက်သည်ကို သိသည့်တိုင် ထိုသို့ ခေါ်မြဲခေါ်ဆဲ။

"ဖယောင်းဦးကို ဖယောင်းလို့မခေါ်လို့ ဦးလေးလို့ခေါ်ရမှာလား မင်း ပြော"

ဆံကသော နက်နက်တို့အား တစ်ချက်ဝှေ့ခါရင်း ဟန်ပါပါဖြင့် မခံချင်

အောင် စပြန်သည်။

"ဟာ ဟေ့ကောင်"

စောစောစီးစီး စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်လို၍သာ လျစ်လျူရှုရင်း အရှေ့က ထွက်လာ လိုက်တော့သည်။ ထိုအခါကျတော့လည်း အနောက်ကနေ အပြေးလေး လိုက်လာပြန်သည်။

"မင်းကလည်း ... သွားတာတောင် ငါ့ကို မပြောဘူး"

ကျွန်တော် ဘုကြည့် ကြည့်လိုက်တော့လည်း မျက်နှာကို စပ်ဖြိုးဖြိုးလုပ်ကာ ဖြိုးပြနေသော အကောင်ရယ်ပါ။ တစ်လမ်းကျော် တွင်နေသော အိမ်နီးချင်းမို့လို့ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းအတူတူ သွားလေ့ ရှိတတ်သည် ဆိုသော်လည်း ထိုတစ်ခါတစ်ရံသည် သူ့ကားပျက်ချိန်များသာ ဖြစ်တတ်သည်။

"မင်းကလေ ... တကယ် လူပုစိတ်တိုပဲ ဖယောင်းဦး"

"ချီးကို လူပုစိတ်တို"

"ဟား ဟား ဟား"

သူနဲ့ကျွန်တော်ခင်လာတာ အခုဆို ငါးနှစ်နီးပါး ရှိခဲ့ပြီ။ ကိုးတန်း ဆယ်တန်း ဘော်ဒါတက်ရင်း တစ်ခန်းထဲ နေခဲ့ရတဲ့ သူနဲ့ ရေစက်က တက္ကသိုလ်ထိ ဆုံခဲ့တယ် ဆိုကြပါတော့။

"ငါဒီနေ့ စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်"

ကောက်ခါငင်ကာ ပြောတဲ့ သူ့အသံအဆုံး ကျွန်တော် အနည်းငယ်တော့ ရိပ်မိခဲ့ပါသည်။

"ဒီနေ့ ငါ ဝင့်ဝါကို လိုက်မလို့"

"ဟမ် ... ဆုရည်နဲ့ကရော"

"ပြတ်သွားပြီ"

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောရင်း အရှေ့က ထွက်သွားသော နှိုင်းဝေယံသည် ကျွန်တော့်အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေထဲက တစ်ယောက်ဆိုလည်း မမှားပေ။။

"ဟေ့ရောင် လာလေ"

အရှေ့ကနေ လှည့်ကြည့်ရင်း မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ပြကာ လိုက်လာရန် ခေါ်နေသောသူ။

ကျွန်တော်လည်း အတွေးတွေကို လျစ်လျူရှုကာ နှိုင်းနောက်ပဲ လိုက်လာခဲ့လိုက်သည်။ စက်ဘီးကတော့ ဆက်မနင်းဖြစ်တော့။ သူ့ကိုယ်လုံးကို တင်မနင်းနိုင်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တုန်းကမှ အလိုက်တသိ တင်မနင်းလေသော နှိုင်းကြောင့် ဒီတိုင်းသာ တွန်းလာခဲ့ လိုက်တော့သည်။

ကျောင်းနှင့်အိမ်က မဝေးလှသည်မို့ တက္ကသိုလ် စတက်စဉ်ကပင် စက်ဘီးနှင့်သာ အသွားအပြန် လုပ်သည်။ နှိုင်းကတော့ ကားလေး တစီး ဖြင့်သာ။ ဒီနေ့တော့ ဘာဖြစ်သည်မသိ။ ကားမပါသော သူ့ကြောင့် အနည်းငယ် ထူးဆန်းနေ၏။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဝင်းကြီးကတော့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများနှင့် ပြည့်လျက်။

"နှိုင်း ... မင်းကလေးရော"

ကလေးသည် နှိုင်း ၏ စီးတော်ယာဉ်ကိုသာ ဆိုလို၏။

"ကလေး နေသိပ်မကောင်းလို့"

"အော်"

သိပ္ပံလမ်းကို ကိုဖြတ်ရင်း RC2 မရောက်တရောက်တွင် ကောင်မလေး တစ်ယောက် သူတို့နှစ်ဦး ကိုပြုံးရင်း ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

"ဖယောင်း ... ငါသွားနှင့်ပြီ။ ထမင်းစားချိန် ဆုံမယ်"

"ဟေ့ရောင် အတန်းရော"

ကျွန်တော် အော်ပြောနေလည်း သူမကြားနိုင်တော့ပါဘူး။ အကြောင်း
အရင်းကတော့ ထိုကောင်မလေးဆီ အပြေးအလွှား သွားနေရသည်ကိုး။
စက်ဘီးလေးကို ဆက်တွန်းရင်းသာ library ဘက် ပြန်လျှောက်လာလိုက်
တော့သည်။

"ဟေ့ကောင် "

"ဟမ် "

အနောက်က ပခုံး လှမ်းပုတ်ရင်း ခြောက်လန့်ပြန်တဲ့ ထိုအမြွှာနှစ်ယောက်၊
လင်းထက်ကေ နှင့် လင်းထိုက်ကေ။

"ချီး ... လန့်လိုက်တာ "

"နှိုင်းရော "

အကြီးကောင် လင်းထက် မေးလာသည်ကို ဥပက္ခာပြုရင်း ဆက်
လျှောက် လာလိုက်တော့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ထိုအမြွှာနှစ်ယောက်ကတော့
ပေါက်ပေါက်ဖောက် နေတော့သည်။။

"ဟေ့ကောင်တွေ ... ဟိုမှာ နှိုင်းမလား "

ညွှန်ပြရာ နေရာကို ကြည့်မိတော့ စောနကောင်မလေးနှင့် ပြီးပျော်နေ
သော နှိုင်းဝေယံ။

"ဆော်လေးက ချစ်စရာလေးကွ "

"လောင်းမလား "

"တစ်ပတ်တော့ ခံလောက်တယ် "

"နိုး နိုး ... သုံးရက်ပဲ "

"စိန်လိုက်လေ။ ဟေ့ရောင် ဖယောင်း မင်းရော "

ဘေးက အသံတွေလည်း ဂရုမစိုက်အားတော့။ နှိုင်းနှင့် ထိုကောင်မလေး ကိုသာ မျက်တောင် မခတ်တမ်း ငေးနေ မိတော့သည်။

"ဟဲ့"

"ဟမ် ... ဟင် ... အင်း"

"လာ"

ကြောင်းအမ်းအမ်း ဖြစ်နေရင်းသာ ဆွဲခေါ်ရာနောက် ပါလာတော့သည်။

"ဖယောင်း ... နင့်ကိုနင် ထိန်းဦး"

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲ ရှားရှားပါးပါး တစ်ဦးတည်းသော မိန်းကလေး"ဘေဘီဝါ" ။ သူမ ဘယ်အချိန်က ကျောင်းရောက်လာပြီး ဘယ် ကနေဘယ်လို ကျွန်တော့်ကို ဒီဆွဲခေါ်လာသလဲ မမှတ်မိတော့။ သတိဝင် သည့် အချိန်မှာတော့ library အောက်ထပ် ရောက်နေပြီသာ။

"ဟဲ့ ငါပြောတာ ကြားလား"

လေသံတိုးတိုးနဲ့ ပြောနေသည့် သူမအသံအဆုံး ကြည့်မိတော့ အမြင်တွေ ဝေဝါးစွာ။

"ရော့ သုတ်လိုက်"

ကမ်းပေးလာသော လက်ကိုင်ပုဝါအား ယူရင်း မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ် လိုက်သည်။

"ဟို နှစ်ကောင် ရိပ်မိတော့မလို့"

"ကျေးဇူးဟာ"

"ရတယ်။ စိတ်ငြိမ်အောင် အရင်လုပ်။ ပြီးရင် အတန်းထဲသွားမယ်"

ခေါင်းအသာ ညိတ်ပြရင်း ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ချ လိုက်သည်။

ကျွန်တော် နှိုင်းဝေယံဆိုတဲ့ကောင်ကို ချစ်နေခဲ့တာ သုံးနှစ်ရှိပြီ။ ပထမနှစ် စတက်တဲ့ အချိန်ကပဲ ဆိုပါတော့။ state ကျောင်းသား ဘဝမှာ ခပ်ဝဝ ရုပ် ဆိုးဆိုး နှိုင်းက ပထမနှစ် စတက်တဲ့ အချိန်မှာ အတော်လေး ပြောင်းလဲ သွားခဲ့သည်။ တစ်နှစ်အတွင်း ဝိတ်အတော် ကျသွားကာ ခန္ဓာကိုယ် တောင့် တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့် ဖြစ်လာသည်။ ယောက်ျားဆန်လာသည်။ နဂိုကပင် အတော်အသင့် ရှည်သော အရပ်ကြောင့် လူက ကြည့်ကောင်းသည့် စာရင်း ဝင်လာသည်။

တက္ကသိုလ် စတက်ချိန်တွင် နှိုင်းဝေယံသည် ကျွန်တော်ပင် မမှတ်မိနိုင် လောက်အောင် ပြောင်းလဲ သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ဝန်ခံသည်။ အသက် ဆယ့်ငါး ဆယ့်ခြောက်အရွယ်မှာ ရင်ခုန်သံတွေ စခဲ့သည်။ နှိုင်းဝေယံ ကြောင့် ကျွန်တော်ရင်ခုန်တာ လိင်တူဖြစ်နေမှန်း လက်ခံခဲ့ရသည်။

ကလေးပီပီ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ခံစားချက်တို့ကို စိတ်ကစားသည်ဟု ယူဆခဲ့ သမျှ တက္ကသိုလ် စတက်တက်ချင်း ပြန်ဆုံခဲ့ရတဲ့ နှိုင်းကြောင့် ကျွန်တော့် ခံစားချက်တွေဟာ အမှန်ပါလားလို့ ယုံကြည် ခဲ့ရသည်။ ကြောက် ကြောက်လန့်လန့် မဝံ့မရဲနဲ့ပါပဲ။

သူလား။ မသိပါ။ သုံးနှစ်လုံး ကျွန်တော် မြို့သိပ် လာခဲ့တာ။ ချောမောတဲ့ ... နာမည်ကြီး စာရင်းဝင် နှိုင်းဝေယံကတော့ ဘာကိုမှ အလေးအနက် မ ထားခဲ့ပါ။ ကောင်မလေးတွေ ထည်လဲတဲ့သည်။ မေဂျာစုံ၊ ကျောင်းပေါင်းစုံ ပေါ့။

ကျွန်တော်လား။ နှိုင်းအတွက် ကျွန်တော်ဆိုတာ သူသိချင်တဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်း စုံစမ်းပေးရတဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်း ဆိုတာထက် မပိုပါဘူး။

"မငိုနဲ့တော့ဟာ ... နင်ကလည်း တစ်ခါမဟုတ် နှစ်ခါမဟုတ်"

ဘေးက အကြောင်းသိ ဘေဘီဝါကတော့ ချော့မော့ရှာသည်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဆိုတာ ဒီအတိုင်းပဲ။ နှိုင်းနဲ့ ပတ်သက်ရင် သုံးနှစ်လောက် ကြာနေလည်း မျက်ရည်က လွယ်နေတုန်းပဲ။

"ငါ ... ရင်နာတယ်"

"ငါသိပါတယ်ဟာ။ အဲဒါကြောင့် ဖွင့်ပြောလိုက်ပါ ဆိုတော့လည်း နင်က မလုပ်ဘဲ"

အားမလို အားမရ ပြောလာတဲ့ ဘေဘီ့ ကို ကျွန်တော် ခွန်းတုံ့ပြန်ဖို့ စကားလုံး ရှာမတွေ့ခဲ့ပါ။

သူငယ်ချင်း အဖြစ်နေသွားမှ ကျွန်တော်သူ့ကို မဆုံးရှုံးရမှာ

"ကဲ ထ ကိုယ်တော်ချော။ နင်ကလေ အဲကောင်ကိုမှ ... ဘာကြည့်ကြိုက် မသိဘူး"

ဆူဆူဆောင့်ဆောင့် ပြောရင်း အရှေ့က ထွက်သွားသော ဘေဘီ့နောက် မျက်ရည်အသာ သုတ်ရင်းသာ လိုက်လာခဲ့ လိုက်တော့သည်။

အတန်းထဲ ဝင်တော့ တီချယ်ပင် ရောက်နေပြီဖြစ်ကာ ထိုသုံးယောက်လုံးလည်း နေရာမှာ ရှိနေကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်း နှိုင်းဘေးနား ဝင်ထိုင်ရင်း စာအုပ်တွေအသာ ထုတ်နေလိုက်သည်။

"ဟေ့ရောင် ... မင်းကြိုက်တဲ့ ချောကလက် ဝယ်လာတယ်"

လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောရင်း လက်ထဲသို့ ခိုးထည့်ပေးလာသော Ferrero Rocher ဘူး လေးကို ကြည့်ရင်း အမှတ်မရှိ ပျော်သွားရပြန်သည်။

ကျွန်တော်ဆိုတာ ဒီလိုလူမျိုးပဲ။ နှိုင်းကြောင့် ဘယ်လောက် နာကျင်ရပါစေ။ သူ့ဆီက ဂရုစိုက်မှု သေးသေးလေးကအစ ပျော်စေတော့လည်း

စာသင်ချိန်တွေကတော့ ချောကလက်ဘူးလေးကြောင့် အဆင်ပြေပြေနှင့်

ပြီးပြီးကာ ပြီးသွားခဲ့သည်။ ထမင်းစားချိန် ကန်တင်း ထိုင်ကြတော့လည်း ကျွန်တော့်အကြိုက် လက်ဖက်ထမင်း ကြက်ဥအုပ်တွေ မှာပေးနေသော နှိုင်း ဝေယံပါလေ။

"အမြွှာနှစ်ကောင် ... ဒီညနေ ငါ့အိမ် လာကြပါလား"

ဘေဘီက ပြောတော့လည်း မငြင်းဆန်သာ။ ဘေဘီ့မေမေ အန်တီမေဝါ ရဲ့လက်ရာက ကောင်းလှသည် မလား။

"ငါ ဒီနေ့ မအားဘူး"

ထမင်းကြော် တစ်လုပ် အသာစားရင် စကားဝိုင်းထဲ ဝင်လာသူ။ နှိုင်းဘာ များ ဆက်ပြောလေမလဲသာ အသာ နားစွင့်နေလိုက်တော့သည်။

"ဖယောင်း ... ဒီညနေ သူစိမ်းအိမ်ပွဲ ဘိုကင် လုပ်ပေးပါလားကွာ နော်"

ဒါပါပဲ။ ခပ်ခွဲခွဲ ပြောလာသော နှိုင်းဝေယံသည် လိုချင်တာရှိလျှင် ထိုသို့ ခိုင်းတတ်သလို လုပ်ပေးချင်အောင်လည်း ပြောတတ်သေး၏။

"ငါမအားဘူး ဟေ့ရောင်"

"မင်းက ရည်းစားလည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘဲ။ လုပ်ပါကွာ နော် နော်"

လက်ကို အတင်းလှုပ်ကိုင်ရင်း ပူဆာနေသော ထိုလူသား။

"မင်းလည်း ဆင်ခြင်ပါဟ။ ကျောင်းက မိန်းကလေးတွေ ကုန်တော့မယ်"

"ဟဲ့ နှိုင်း ... နင် ရည်းစားကျ ထားတတ်တယ်။ ကျန်တာကျ မလုပ်တတ် ဘူးလား။ အမြဲ ဖယောင်းကိုပဲ ခိုင်းနေတော့တာပဲ"

မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဝင်ပြောလာသော ဘေဘီ့ကို ကျေးဇူးတင်မိ သော်လည်း အကျင့်ပါနေသော လက်တစ်စုံကတော့ JCGV ပေ့ချ်ထဲ ဝင်ပြီး ဘိုကင် လုပ်ပေးဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေခဲ့ပြီသာ။

နှိုင်းလိုချင်တာတွေ အကုန် ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်။ သူ့အဆင်ပြေပြေ နေနိုင်

ဖို့ အကုန်လုပ်ပေးဖို့ အဆင်သင့်။ ကျွန်တော်ဆိုတာ ဒီလို လူမျိုးပေါ့။

"K5 K6 ... 6:30 pm ပွဲ"

"အဲဒါတွေချစ်တာ... ရော့ ဒီမှာ လက်မှတ်ဖိုး။ မနက်ဖြန် တွေ့မယ်နော်
ဟေ့ရောင်တွေ"

ပြောရင်းဆိုရင်း ထထွက်သွားသော နှိုင်းကို မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်
ရင်း ဝဲတက်လာတဲ့ မျက်ရည်တွေကိုသာ လျစ်လျူရှု ပစ်လိုက်တော့သည်။

"ငါ ပြန်နှင့်မယ်။"

ညနေတစ်ပိုင်း အတန်းရှိသေးသည်ကို သိသော်လည်း ကျွန်တော် တက်
ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့။ ဘယ်လို စိတ်မျိုးလို့ မခန့်မှန်းမိပေမဲ့ သူတို့နှစ်
ယောက် အနောက်ကို လိုက်ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော် ရွေးတယ်။ နာကျင်မှာ သိ
နေပေမဲ့လို့။

သူနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကျွန်တော်ဆိုတာ ဒီလိုအရူးမျိုးပဲ။

Two

"ဟဲ့ ဖယောင်းဖယောင်း ခဏနေဦးဆို"

သူထထွက်လာတော့ အနောက်ကနေ အပြေးလိုက်လာသော ဘေဘီဝါ။

"နင် ဟိုကောင့်နောက် လိုက်ဦးမလို့လား"

အမှန်လည်း ဒါအထမဆုံးအကြိမ် မဟုတ်တော့ပါ။ နှိုင်းဘယ်သူနဲ့ ဘယ်မှာတွေ့တွေ့သူမမြင်လောက်တဲ့ နေရာကနေ ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်နေကျ။

စိတ်မချတာမျိုး ဆိုလည်း ဟုတ်သည်။ သဝန်တိုလို့ဆိုလည်း ဟုတ်သည်။ မိန်းကလေး တစ်ဦးဦးနဲ့ တစ်စုံတစ်ခု အမှားအယွင်း ဖြစ်သွားမည်ကို ကျွန်တော် တကယ်ပဲ ပူပန်ရသည်လေ။

"အိမ်ခဏ ပြန်ဦးမယ်ဟာ။ ပြီးမှပဲ သွားတော့မယ်"

"နေဦး ငါလိုက်မယ်"

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော့်ကို စောင့်စေပြီး သူမအိတ်တွေကို သွားပြန်ယူနေလေရဲ့။

"ကဲ ရပြီ။"

"ဟဲ့ နင်တကယ် လိုက်မလို့လား"

"လျှာရှည်ပြန်ပြီ ဖယောင်းရာ။ နင်းတော့ မြန်မြန်"

များများစားစား ထပ်မပြောပါဘဲ သူမကိုတင်ကာ အိမ်သို့သာ နင်းလာလိုက်တော့သည်။

အခု အချိန်လောက်ဆိုလျှင် နှိုင်းတစ်ယောက် ဟိုကောင်မလေးအတွက် စပရိုက် တစ်ခုခုတော့ ကြိုစီစဉ်နေမှာ ကျွန်တော် မမြင်ရလည်း ကြိုသိပါသည်။ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ရတိုင်း သူဆိုတာ သည်လိုမျိုးပဲလေ။

"တီ တီ"

"ဟဲ့ ဖယောင်း ဂရုစိုက် နင်းလေဟာ။"

အတွေးလွန်နေသဖြင့် အနောက်က ကားလာသည်ကို သတိ မမူမိလိုက်။ အရှိန်အရမ်း မများ၍သာ တော်သေးသည်။

"ဆောရီး ဆောရီး ငါ အတွေး လွန်သွားလို့"

"အေး။ ငါမသေချင်သေးဘူးနော်။ ယောက်ျားယူဦးမှာ"

ကျွန်တော် ပြုံးမိပါသည်။ အမြဲ နှိုင်းကြောင့် စိတ်ညစ်တိုင်း ဘေဘီ၊ ကြောင့် ကျွန်တော် ပြုံးရသည် မလား။ ကျောင်းနှင့် အိမ်က သိပ်မဝေးလှသည်မို့ ၁၀ မိနစ်လောက် နင်းသည်နှင့် အိမ်သို့ ပြန်ရောက် လာခဲ့သည်။

"ဟဲ့ ယံယံလေးရော"

ခြံထဲ စက်ဘီးထိုးရပ်သည်နှင့် ကျွန်တော့် ခွေးလေးကိုသာ မေးနေသော သူမ။

"အထဲမှာ ရှိမှာပေါ့ဟာ။ ဒီအချိန်ဆို ထမင်း စားနေလောက်ပြီ"

"ယံယံလေး"

ပြောလို့သာ မဆုံးသေး။ အထဲက တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးထွက်လာသည့် ယံယံ။

ကျွန်တော့် စက်ဘီးသံကြားသည်နှင့် ဘယ်နေရာ ရောက်ရောက် အပြေး ကြိုတတ်သော ယံယံလေးသည် နှိုင်း၏ တစ်ခုတည်းသော ကျွန်တော့် အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်လေး။

ခွေးလေးတွေဆို အရမ်းချစ်တတ်တဲ့ ကျွန်တော့် အတွက်ဆိုကာ မနှစ်က မွေးနေ့တွင် နှိုင်း ဝယ်လာပေးခဲ့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး မဲနက်နေပြီး ခြေဖျား လေးတွေကျ ဖြူစွတ်နေတဲ့ ပါပီလေးကို နှိုင်းက "ယံယံ" လို့ ခေါ်စေခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်စား ကျွန်တော့်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့တဲ့လေ။

နှိုင်း မသိတာတစ်ခုက သူသည်လိုတွေ လုပ်လေ ကျွန်တော်သူ့ကို စိတ် ဖြတ်ဖို့ ခက်လေ ဆိုတာပါပဲ။ ခံစားချက်တွေ ထိန်းချုပ်ဖို့ ခက်ကြောင်း နှိုင်း ကတော့ ဘယ်သိလိမ့်မလဲ။

"အော် ယံလေးက ကိုကိုကို လွမ်းနေတာလား။ လာ လာ ကိုကိုဆီလာ" ဝကစ်နေကာ အမြဲ မျက်နှာချိုသော ယံယံ သည် အမြီးလေး နန့်ကာ နန့် ကာဖြင့်သာ။

"အမလေး အဖြစ် သည်းလိုက်တာဟဲ့ ။ ငါလည်း ချီပါရစေဦး" ယံယံ ကို ဘေဘီလက်ထဲ ထည့်ပေးရင်းသာ အိမ်ထဲ ဝင်လာလိုက် တော့သည်။

"သားလေး ကျောင်းမတက်ဘူးလား" တီလေးက ထူးဆန်းသလို မေး၏။
"မဟုတ်ဘူး တီလေး။ ဒီနေ့ သွားစရာရှိလို့ ။"
"ဟော ဘေဘီပါ ပါလာတာပဲ။ အမလေး လပိုင်းလေး မတွေ့တာ ငါ့သမီး လေးက ချောလာတယ် တော့"

အမှန်ပင် အန်တီမေဝါနှင့် တီလေးတို့က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုထဲ ဘေဘီ ရောက်လာခဲ့ခြင်းက အဆန်းတော့ မဟုတ် တော့ပေ။

"တီလေး ... ခြံတံခါးကို အဲလိုကြီး ဖွင့်မထားနဲ့။ ယံယံလေး ပြေးထွက်

သွားရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ"

"အေးပါဟဲ့ အေးပါဟဲ့။ နောက် သတိထားပါမယ် ကိုယ်တော်လေးရဲ့"

ပြောကာ မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးရင်း မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သွားသော တီလေးကို ကြည့်ရင်း ဘေဘီက ခွီးခနဲ။

"တီလေးက ကလေးလိုပဲနော် ဟဲ့"

"အေး။ အဲဒါကြောင့် အပျိုကြီး ဖြစ်နေတာ"

"အရှေ့က နှစ်ယောက် ငါအကုန် ကြားတယ်နော်"

"ခွီ ခွီ"

ကျောင်းဆရာမဘဝမှ ဆေးပင်စင် ယူလိုက်ကာ တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်မှာသာ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု၏ ဝေယျာဝစ္စတွေ လုပ်ပေးရင်း အချိန်ကုန်နေသော တီလေးသည် ကျွန်တောတို့ သူငယ်ချင်း တစ်အုပ်၏ အစခံ အနောက်ခံ အချစ်ခံကြီးသာ။

"ဟဲ့ နင် ခဏစောင့်။ ဗိုက်ဆာရင် တီလေးကိုသာပြော။ ငါ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်"

ပြောပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သော ကျွန်တော့် ခြေလှမ်းတွေက တစ်ဖန်ပြန်လည် လေးပင် သွားရပြန်သည်။ အခန်းထဲ ရောက်သည်နှင့် ရေချိုးခန်းထဲသာ ပြေးဝင် လာခဲ့တော့သည်။ ရေပန်းကို တစ်ဆုံးဖွင့်ရင်း မနက်ကတည်းက ထိန်းချုပ်ထားခဲ့ရသည့် စိတ်အစဉ်ကို လွှတ်ချ ပေးလိုက်တော့သည်။

အား

နံရံကို ဒေါသတကြီးထုရင်း စီးကျလာသော မျက်ရည်တို့အား ရေပန်းက ရေတို့နှင့် ရောထွေး စေလိုက်သည်။

ဒါဟာ နှိုင်းကြောင့် ကျတဲ့ ဒီနှစ်အတွက် ပထမဆုံး မျက်ရည်ပေါ့။ အရင် နှစ်တွေကလား။ ဘယ်နှကြိမ်မှန်းမသိ ငိုခဲ့ဖူးပေမဲ့ ဒီဒဏ်ရာတွေဟာ ရိုးမ သွားဘူး။

ဘယ်လောက် နာကျင်ပါစေ ... ဘယ်လောက် ခံစားရပါစေ ... ဘယ်လောက်ပဲ ကျွန်တော့်ကို မမြင်ပါစေ ... ကျွန်တော်ဆိုတာ နှိုင်းအနားရှိ နေရရင်ကို ကျေနပ်နေတာလေ။ နာကျင်မှာသိလည်း သူ့ကို မစွန့်လွှတ်နိုင် ဘူး။ ဘယ်အချိန်မေးမေး ဒီအဖြေက ပြောင်းလဲသွားမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။

ပျော်တယ်။ သူငယ်ချင်းအနေနဲ့ သူ့အနားမှာ ပေးဆပ်နေရတာကိုက ဆုလာဘ် တစ်ခုလိုပါပဲ။

တီ တီ

ဒီအချိန်ဝင်လာတဲ့ ဖုန်းကတော့ နှိုင်းဆီက လွဲပြီးလည်း မဖြစ်နိုင်ပါလေ။

သူ့ကို စွန့်လွှတ်ဖို့ အနေသာ သူ့ဖုန်းကို မကိုင်ဘဲတောင် မနေနိုင်တဲ့ ကောင်ပါ

"ဟဲလို"

"ဟေ့ကောင် ဖယောင်း ... မင်းကလည်း ကြာလိုက်တာ"

"ဘာလို့လဲ"

"ဟေ့ကောင် မင်းအသံက ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

ကျွန်တော် ဘာဖြစ်နေသလဲ အမြဲဂရုစိုက်တတ်တဲ့ နှိုင်းကို ဘယ်လိုစိတ် မျိုးနဲ့ ကျွန်တော် စွန့်လွှတ် နိုင်မလဲ။ သူ့ဆီက ဂရုစိုက်မှု တစ်ခုရတိုင်း မျှော်လင့်ချက်တွေ ထားတတ်တဲ့ ကျွန်တော်က တကယ်တော့ အရူးပဲ။

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ထမင်းစားနေလို့"

"အော် ... ငါ့ကို တစ်ခုကူဦး သားကြီး"

"အင်း"

"ဒီမှာကွာ bracelet လေး ရွေးနေတာ။ မရွေးတတ်တော့လို့။ ငါ ပုံတွေ ပို့ပေးမယ်။ ကူရွေး ပေးစမ်းပါ"

"အေး အေး"

နှိုင်းဆီက ဆက်ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် မဆီမဆိုင် ကျွန်တော်ဖို့ များလားလို့ တွေးမိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ဆယ်ခါပြန် ရိုက်သတ် ချင်မိတော့သည်။

"ဝင့်ဝါနဲ့ လိုက်လောက်မဲ့ ဟာလေးပေါ့ကွာ။"

"အေး"

ကျွန်တော် ဖုန်းကို ချက်ချင်း ချလိုက်မိသည်။ အံ့ကို တင်းတင်း ကြိတ်ရင်း ကျတလာသော မျက်ရည်စတို့အား အရသာ ခံနေလိုက်သည်။

ဒါပါပဲ။ သူ့ကျွန်တော့်ကို သိတယ်ဆိုတာ လိုချင်တာရှိတဲ့ အချိန်မျိုးမှာပေါ့။

ကလောင်

ကျွန်တော်ဆိုတာလေ ... အခု နှိုင်းကြောင့် ခံစားနေရပေမဲ့ ... သူပို့ပေးလာတဲ့ ပုံလေးတွေကို သေချာ ရွေးနေမိတာ။

နှိုင်းနဲ့ ပတ်သက်ရင် အရာရာက အပိုးကျိုးနေသလို ... လုပ်ပေးရမဲ့ တာဝန်တစ်ခုလို့ ကိုယ်တိုင် မှတ်ယူနေမိတာ ထင်ပါရဲ့လေ။ အချိန်ကို တစ်ချက် ကြည့်မိတော့ နေ့လည် ၃ နာရီပင် ရှိတော့မည်။ ပြင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်ရင်း အောက်ထပ်သို့သာ ဆင်းလာခဲ့ လိုက်တော့သည်။

လက်ကောက် ဆိုတာမျိုးထိ ဝယ်ပေးသည်ဆိုတော့ သည်ကောင်မလေးကို အမှန်ပင် သဘောကျ၍များလား ဟုတော့ စိုးရိမ်နေမိသည်။

"ဟော သားလေး ကြာလိုက်တာ ဆိုတာလေ။ ဒီမှာဘေဘီ

တစ်ယောက်တည်း"

မီးဖိုချောင်ဘက်က ထွက်လာရင်း တီလေးက ဆူသလို ပြော၏။ ဘောဘီကတော့ ဧည့်ခန်းထဲ တီလေး လုပ်ပေးသော စားစရာမျိုးစုံနှင့် ကိုရီးယားကား ကြည့်ကောင်းနေဆဲ။

"တီလေး ... ကျွန်တော် ကားယူသွားတယ်နော်။ ဟဲ့ ဘောဘီမ သွားမယ်ထ"

"ဂရုစိုက် မောင်းနော်။ အရမ်းလည်း မိုးမချုပ်စေနဲ့"

တီလေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး Junction City ရှိရာသို့သာ မောင်းလာခဲ့ လိုက်တော့သည်။

"ဟဲ့"

"ဟင်"

"နင့်ကို ငါမေးစရာ ရှိတယ်"

ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်လာသော ဘောဘီသည် သောကြာသမီးပီပီ တစ်စက်ကလေးမှ စကားပြော ရပ်သွားသည် မရှိ။

"ပြော"

"နင်လေ ... နှိုင်းဆိုတဲ့ အကောင်ကို စိတ်မနာဘူးလား"

ပြည်လမ်းတစ်လျှောက် ကားကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်း နေမိတော့သည်။ နေ့ခင်းဘက် ဖြစ်သည်မို့ လမ်းက အတော်လေး ရှင်းနေသည်။

"ဟဲ့ ငါမေးတာဖြေ"

"နာတယ်။ တစ်ခါတလေဆို သတ်တောင် သတ်ပစ်ချင်တာ"

"အဲဒါနဲ့များဟာ။ သူ့ကို စိတ်ဖြတ် လိုက်စမ်းပါ"

တီတီ

မီးပွိုင့်မိသည်နှင့် ဖုန်းကို အသည်းအသန် ယူကြည့်ရသည်။ နှိုင်းဆီကပါ ပဲ။ ကျွန်တော်ရွေးပေးတဲ့ လက်ကောက်ကလေးကို ဝင့်ဝါကို ပေးတော့မယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းပေါ့။

ကျွန်တော် ပြုံးမိပါသည်။ နှိုင်းဝေယံဟာ ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် အကူအညီ လိုလျှင်၊ အကြံဉာဏ် တောင်းလိုလျှင် ကျွန်တော့်ကို သတိရပေးတာကိုပင် ကျွန်တော်ဆိုတာ ကျေးဇူးတင်မဆုံး။

"ဟိုကောင်လား"

ဖုန်းကို ခွက်ထဲ ပြန်ထည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြမိတော့ ဘေဘီက သက်ပြင်းချသည်။

"နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ငါဘာလုပ်ပေးရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ အဲ အကောင်ကလည်း တုံးကို တုံးလွန်းတယ်။ ဆွဲဆောင့် ပစ်ချင်တယ် တကယ်ပဲ"

အားမလို အားမရ ပြောလာသော ဘေဘီကြောင့် ကျွန်တော် ရယ်မိ တော့သည်။

"နင်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူးဟာ။ အဲကောင်ကိုက ငါ့ကို မမြင်တာ ပါ။ ဘာမှ လုပ်မနေနဲ့။ ထားလိုက်"

သူတို့ ကားလေးကတော့ Junction City ထဲ ကျကျနန ဝင်ကာ ပါကင် ရှိ ရာသို့သာ လာခဲ့ လိုက်တော့သည်။

"ဟဲ့ တစ်ခုခု အရင်စားမယ်"

"စားဦးမလို့လား"

စင်တာထဲ ရောက်သည်နှင့် နှိုင်းတို့ကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ကျွန်တော် ဟိုဟို

သည်သည် ရှာနေ မိတော့သည်။

"ငှ နာရီပဲ ရှိသေးတယ် လေဟာ။ နည်းနည်း စားဦးမယ်။ ပြီးမှ ပတ်မယ်"

"အေးအေး ... အော်နေဦး။ ငါလက်မှတ် သွားဝယ် လိုက်ဦးမယ်"

အပြေးအလွှား လက်မှတ် ဝယ်ရသည်။ ရံချကာနီးမို့ နှိုင်းတို့ နံပါတ်နှင့် နီး နီးရသည်။

"ရလား"

"အင်း"

Food treat ထဲ ဝက်မာလာဟင်းနှင့် စားပြီးသကာလ ဘောဘီက ခဏ ပတ်မည်ဆိုသည်နှင့် လိုက်လာရသည်။

ကလောင်

[ဝင့်ဝါ အရမ်းကြိုက်တယ်တဲ့ ဟေ့ရောင်ရေ။ ငါ့ကိုလည်း အမြင်ရှိတယ် ဆိုပဲ]

နှိုင်းပို့ပေးလာသော ဓာတ်ပုံလေးကတော့ အခြားမဟုတ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် သေချာ ရွေးပေးခဲ့ရတဲ့ လက်ကောက်လေးကို ဝတ်ရင်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေ ရှာသော ထိုကောင်မလေး ပုံတစ်ပုံသာ။ အမှန်ဆို နှိုင်းဆိုတဲ့ကောင် သည် လောက် ရက်စက်ဖို့တော့ မကောင်းပါဘူး။

"ဟဲ့ ဘယ်သူ့ဆီကလဲ"

ဖုန်းကို အသာဖွက်ရင်း ဝဲတက်လာသော မျက်ရည်တို့ကို ချက်ချင်း ထိန်း လိုက်ရသည်။

"သူတို့ Black Canyon ထဲမှာ"

ကျွန်တော့်စကား ဆုံးသည်နှင့် ဘောဘီက အရှေ့မှ ကော့တော့ ကော့တော့ ထွက်သွားတော့သည်။

"ဟဲ့"

ဘေဘီဝါကို လိုက်ခေါ်ရင်း တဖြည်းဖြည်း Black Canyon ဘက် ရောက်လာသည်။

"ဟဲ့"

"ဟာ နှိုင်း"

ကျွန်တော်ပင် မတားလိုက်ရသေးခင် သွက်သွက်လက်လက် ဘေဘီဝါက နှိုင်းတို့ အတွဲဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

"နင်တို့က ဘယ်ကနေ ဘယ်လို"

ရှင်းပြစရာ စကားလုံး ရှာရင်းသာ ကျွန်တော်လည်း နှိုင်း ဘေးတွင် ဝင် ထိုင် လိုက်ရတော့သည်။

"နှိုင်း နင်ကလည်း ဝင့်ဝါနဲ့ ဒီအခြေအနေ ဆိုတာတောင် ငါ့ကို မပြောဘူး"

"အာ ဘေဘီရယ်။ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ဝင့်ဝါတို့က ဒီအတိုင်း ရုပ်ရှင် လာကြည့်ကြတာ"

သူမစကားဆုံးတော့ ဘေဘီက ကျွန်တော့်ကို မေးငေါ့သည်။ ဒီ အခြေအနေ အတိုင်းဆို သူတို့ နှစ်ယောက် အခုအချိန်ထိ ရည်းစားဖြစ်သေး ပုံ မပေါ်။

"ဖယောင်း ... ဝင့်ဝါက ချစ်စရာလေးနော်"

နားနားကပ်ကာ တိုးတိုးပြောလာသော နှိုင်း အပြောကြောင့် ကျွန်တော် ဆွံ့အခဲ့ရသည်။ နှိုင်းကို လှည့်ကြည့် မိတော့လည်း ကျွန်တော် သိလိုက်ရ သည်က နှိုင်းမျက်ဝန်းထဲ ကြင်နာရိပ် အပြည့်။ ဝန်ခံပါသည်။ သူမဟာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မယှဉ်နိုင်အောင် လှသည်။ ချစ်စရာ ကောင်းသည်။ သူမေးလို့ မဖြေလျှင် မကြိုက်သည့် နှိုင်းကို ခေါင်းညိတ်ပြရုံမှ တပါး

ကျွန်တော် မစွမ်းနိုင်ခဲ့ပါ။

"ဒါနဲ့ နင်တို့ဘာလာလုပ်တာလဲ"

Spaghetti ကို တစ်ချက်မွှေရင်း နှိုင်းကမေးတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဖြေစရာ အဆင်သင့် ရှိမနေခဲ့ပါ။

"ဟို"

"ငါ လေ ငါ။ စာအုပ်ဝယ်ဖို့ ဖယောင်းကို ချောဆွဲလာတာဟ"

"အော်"

အပူအပင် သံသယ ကင်းကင်းနှင့် Spaghetti ကို သေချာစွာ မွှေရင်း ထို ပန်းကန်အား ဝင့်ဝါရှေ့သို့ ချပေး၏။ ခံပြင်းမိသည်။ ကျွန်တော်နှင့်ဆိုလျှင် ကြက်သားကြော်ပင် ဖွဲပေးမှ စားတတ်သော နှိုင်းက အခုတော့ ယောက်ျား ဆန်စွာ။

ဒီကောင်မလေးနှင့်မှ နှိုင်းက အတော်လေး ပြောင်းလဲ သွားသည်။ ထူးလည်း ထူးဆန်းနေ၏။ အခြား ကောင်မလေးတွေဆိုလျှင် ဤအပြုအမူ မျိုး မလုပ်ပေးဘူးခဲ့။

"ဖယောင်း တစ်ခုခု မှာလေ။"

နှိုင်းပြောနေသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် ပြန်မပြောမိ။ စိတ်ထဲ တစ်ခုသာ ရှိ သည်။ နှိုင်းသာ သူမကို ဆက်ဆံသလို ကျွန်တော့်ကို ဆက်ဆံမယ်ဆို ကျွန်တော် သေပျော်လောက်သည် ဟူသော အတွေး။ သူမ သိပ် ကံကောင်းသည် မလား။ ကျွန်တော့် အတွက်တော့ သူမက အားကျရတဲ့ လူသားပဲ။

"မမှာတော့ဘူး ဟဲ့။ စာအုပ်ဆိုင် သွားလိုက်ဦးမယ်။ ဝင့်ဝါ သွားပြီနော်။"

ဝင့်ဝါက ပြောပြောဆိုဆို နှုတ်ဆက်ကာ ဆွဲခေါ်လေတော့ ကျွန်တော်

လည်း ခေါင်းသာ အသာ ညွတ်ရင်း နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့ လိုက် တော့သည်။

"ဖယောင်း ပြန်မယ်"

"ဟမ်... ရုပ်ရှင်"

"နင် ရူးနေလား။ နင့်ကိုယ်နင်လည်း ကြည့်ဦး"

ကျွန်တော် သိသည်။ အခုအချိန် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေလောက်ပြီ ထင်ပါ ရဲ့။

"ဒါပေမဲ့ လက်မှတ်က"

"ဖယောင်းဦး ... နင်ရူးနေလား။ နင့်ခံစားချက်တွေ မသိစေချင်ဘူးဆို။ အခု နင့်ပုံကိုကြည့်ဦး။"

လူအများ အမြင်တွင်တော့ သမီးရည်းစား စကားများနေသည်ဟု ထင် နိုင်သည်။ သို့သော်လည်း ဤအဖြစ်မျိုးက တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်လည်း မဟုတ် တော့။

"ဖယောင်းဦး"

ကျွန်တော့်လက်တွေ ချက်ချင်း အေးစက်လာသည်နှင့်အတူ အရှေ့သို့ ရောက်လာသည်က ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော နှိုင်း။

"ငါနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့"

အေးတိအေးစက်ပြောရင်း ရှေ့မှ အရင်ထွက်သွားလေတော့ မငြင်းဆန် နိုင်ပါဘဲ ခေါင်းငိုက် စိုက်ကာ ပါသွားသည်ကလည်း ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ပါပဲ။

ခဏကြာအောင် လျှောက်ပြီးနောက် ရုပ်ရှင်ရုံ အနောက်ဘက် ရောက်လာ၏။ ဇာတ်ကား ပြနေသည့် အချိန်မို့ လူသူလည်း ရှင်းနေသည်။

"ဖယောင်း ... မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ"

နှိုင်းကို ကြည့်မိတော့ တစ်ခုခုကို အလိုမကျသည့်နှယ် မျက်မှောင်ကြုတ်ထား၏။ ကျွန်တော် သတိရသလောက် ဒီနေ့ နှိုင်းစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် မလုပ်မိတာ အမှန်။

"ဘာလို့လဲ"

"ဟေ့ရောင် ... ဝေ့လည် ကြောင်ပတ် မလုပ်နဲ့။ သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ ဒဲ့ ပြောရအောင်"

အမှန်ပင် နှိုင်း ဘာဖြစ်ချင်နေသလဲ ကျွန်တော် တကယ်နားမလည်ပါ။

"ဘာတွေလဲ။ ငါမသိဘူး"

"တောက် ဟေ့ကောင် မင်း ဝင့်ဝါကို ကြိုက်နေတာမလား"

အံ့ဩမိပါရဲ့။ သူ့ကြောင့် နာကျင်နေရတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုတောင် အထင်လွဲရက်သည် တဲ့လေ။

"ဘာလို့ အဲလို ထင်တာလဲ"

ကျွန်တော် ငိုချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းထားရသည်။ ဒီထက် ဆိုးဆိုးရွားရွားတွေ ကြားရင် ကျွန်တော် တကယ် ငိုမိတော့မှာ။

"ယောက်ျားချင်းပဲ ဟေ့ကောင်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့။ အဲဒီလို သနားစရာပုံတွေ လာလုပ် မနေနဲ့။ မင်းခုန ဝင့်ဝါကို စိုက်ကြည့်နေတာ ငါတွေ့တယ်။ ငါ အတည်ပြောမယ်။ ဝင့်ဝါတော့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီတစ်ခေါက် ငါတကယ် ထိတာမလို့။"

ကျွန်တော့်ကမ္ဘာကြီး ပြိုကျ သွားသလိုပါပဲ။ သုံးနှစ်တာ တိတ်တဆိတ် ခံစားခဲ့ရတဲ့ ခံစားမှုတွေက သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ ကျွန်တော်ထင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ နှိုင်းက ဝင့်ဝါကို တကယ် စိတ်ရင်းနဲ့ သဘောကျနေတာတဲ့။

သုံးနှစ်လုံးလုံး အရိပ်တကြည့်ကြည့် ချစ်ခဲ့ရတဲ့ကောင်မလို့ နှိုင်းကို ကျွန်တော် သိပ်သိတာပေါ့။

"အေးဆေးပေါ့ နှိုင်းရာ။ ငါ ငါ သူ့ကို မကြိုက်ပါဘူးကွ။ လှလို့ ငမ်းမိသွားတာ။ ဆော ဆောရီးပါ။ မင်းစိတ်မပူနဲ့။ သူက ငါ့ပုံစံ မဟုတ်ဘူး နော်"

ကျွန်တော် ဘာတွေ ပြောနေမိသလဲ။ သေချာတာတော့ ကျွန်တော့်ကြောင့် နှိုင်း စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေလို။ ငိုချင်နေသည့် အသံအား မနည်း ထိန်းကာ ပြောနေရသည်တော့ အမှန်ပင်။

"ငါ ပြန်နှင့်မယ်။ နောက်ကျရင် တီလေး အော်မှာဆိုးလို့"

"အေး အေး"

ကြောင်အမ်းအမ်း ကျန်နေခဲ့သည့် နှိုင်းကို ကျောခိုင်းရင်းသာ အမြန် ထွက်လာခဲ့ လိုက်တော့သည်။ ကျွန်တော် မျက်ရည်တွေ ကျနေမိပြန်သည်တဲ့။ လူအများ သွားလာလှုပ်ရှားနေသည့် နေရာမှာတောင် ကျွန်တော် မရှက်မရွံ့ မျက်ရည်ကျတတ်နေပြီတဲ့။ ယောက်ျား တန်မဲ့လေ။

ရင်တွေ ကွဲပါသည်။ အနှစ်နှစ်အလလ ထားခဲ့ရတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ရိုက်ချိုးခံလိုက်ရတဲ့ ခံစားမှုမျိုးပေါ့။ ဒီလောက် နာကျင်နေရလဲ နောက်မဆုတ်ချင်သေးဘူး။ ကျွန်တော် ရူးတယ်နော်။

ကျွန်တော် နှိုင်းကို ချစ်တာက ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့ မဟုတ်ဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် နှိုင်း ဘယ်သူနဲ့ရှိရှိ ကျွန်တော် မမူဘူး။ နှိုင်း တကယ် မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်နဲ့ ချစ်တဲ့ လူတစ်ယောက် တွေ့တဲ့အထိ ကျွန်တော် နှိုင်းဘေးမှာ အခုအတိုင်းလေး ရှိနေရမယ်။ အဲဒီလူတစ်ယောက်က ကျွန်တော် မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုပေမဲ့လည်းပေါ့လေ။

နှိုင်းနဲ့ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေသ၍ ကျွန်တော်သူကို

ဘယ်တော့မှ ဆုံးရှုံးမှာ မဟုတ်ဘူးမလား။ ဒီလောက်ဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်နေပါပြီ။

ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်ဆီမှ လေအဝှေ့တွင် ခန်းဆီးလေးက လွင့်ခနဲ လွင့်ခနဲဖြင့် လူးလွင့်နေ၏။ နေဝင်ရီတရော အချိန်ဖြစ်ရာ ပန်းဆီရောင် သန်းနေသည့် မိုးသား တိမ်လွှာအချို့က ဟိုမှသည်မှ တစ်စတစ်စ ဝေးသွားလိုက် နီးလာလိုက်။ အခန်းပြတင်းဝတွင် ကော်ဖီခွက်လေး ချရင်း လမ်းမကြီး ဘက်သို့သာ ခေါင်းတပြုပြု လည်တဆန့်ဆန့် ကြည့်နေ မိတော့သည်။

ဖုန်းက ဖွင့်ထားသည့် လွှမ်းပိုင်ရဲ့ ကြည်ဖြူမယ်ဆိုရင် သီချင်းလေးအား ခပ်ဖွဖွ လိုက်ညည်းရင်း ဝှေ့ဝဲ တက်လာသည့် မျက်ရည်စတို့အား ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ်ရင်းဖြင့် ထိန်းထား လိုက်သည်။ လမ်းမရှိရာဘက်ဆီ မျက်နှာမူမိတော့ အမှန်ပင် လူသွားလူလာများ ရှုပ်ယှက်ခတ် နေပြန်၏။ သွားလာနေသည့် လူအများအား အကြောင်းမဲ့ငေးရင်း အတွေးတွေကတော့ ဗလာနတ္ထိ။

စားပွဲတင် နာရီလေးဆီမှ တစ်ဂျောက်ဂျောက် အသံနှင့်အတူ ငေးကြည့်နေသော နေမင်းကြီးသည်လည်း တစ်စတစ်စဖြင့် ပုန်းလှို့ ပျောက်ကွယ်သွားကာ အမှောင်ထုက နေရာ ယူလာပြီသာ။ ယခုအချိန်အထိ လမ်းမကြီးထက် စောင့်မျှော်နေသော အရိပ်ကလေးကတော့ ပေါ်မလာခဲ့ပါလေ။

ဒေါက်ဒေါက်

"သား မေမေ ဝင်ခဲ့မယ်နော်"

တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ အခန်းထဲဝင်လာသော မေမေက ငူငူငိုငို ဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရင်း အားမလိုအားမရ သက်ပြင်းချ၏။

"သားရယ် တက်တက်ကြွကြွ နေစမ်းပါ။ အမေတို့မှာ ဒီသားလေး တစ်

ယောက်ပဲရှိတာ။ သားက အမြဲ ငူငူငိုငိုဆိုတော့ အမေ စိတ်မအေးရဘူး။"

နဂိုကပင် စကားနည်းသူ ဖြစ်သည်မို့ အမေ့ကိုလည်း မတုန့်ပြန်မိ။ ဒီတိုင်း ဆိတ်ဆိတ်သာ နေလိုက်တော့သည်။

"နှိုင်းဆို ကြည့်စမ်း။ အမြဲ တက်တက်ကြွကြွနဲ့။ နွေးနွေးထွေးထွေးလည်း ရှိတယ်။ ဖော်လည်း ဖော်ရွေတယ်။"

"မေမေ ဘာပြောမလို့လဲ။"

နှိုင်းကို အမွန်းတင်နေသည်ကို ဆက်မကြားလို၍ မေမေ့ကို စကားဖြတ်ကာ မေးလိုက်မိသည်။

"သားတို့ကျောင်းမှာ စကော်လာတွေ ခေါ်တယ်ဆို။ ဘေဘီမေမေ ပြောတယ်။ သားဆီက ဘာမှပြောသံ မကြားလို့။ စိတ်မဝင်စားလို့လား။"

အမှန်တော့ ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကို တမင်သက်သက် အစမဖော်တာ။ နှိုင်းတို့နှင့် တိုင်ပင်ချင် သေးသည်။ သူတို့လျှောက်မည်ဆို ကျွန်တော်လည်း လျှောက်မည်။ အဓိကကတော့ နှိုင်းပေါ့လေ။

"မဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ။ ကျွန်တော် စဉ်းစားချင်သေးလို့ပါ။ ဘယ်ကျောင်းတွေက ခေါ်တာလဲ ဆိုတာ သေချာသိရမှ ပြောမလို့"

"အေးပါ မင်းလည်း ခုဆို တတိယနှစ်တောင် ရောက်ပြီပဲ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စဉ်းစား။ ဘာလုပ်ရမယ် ဘာကိုင်ရမယ် မေမေတို့ လိုက်မပြောတော့ဘူး။ မင်း စဉ်းစားထားတာသာ မေမေတို့ကို အသိပေး။ ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ စိတ်ချ"

"ခဏနေ ထမင်းစားမယ်နော်။ ဆင်းခဲ့"

ပြောပြီးသည်နှင့် မေမေက ထွက်သွားတော့သည်။ မေမေ ထွက်သွားသည်နှင့် ပြတင်းပေါက် ရှိရာသို့သာ ပြန်ပြေး လာလိုက်သည်။

လမ်းမကြီးထိပ်မှ တစ်ခြံကျော်သည် ဖယောင်းဦးတို့ အိမ်ကလေး
ဖြစ်သည်။ စင်တာမှ ပြန်ရောက်ပြီးကတည်းက ရေမိုးချိုးကာ
ပြတင်းပေါက်တွင် စောင့်နေရသော အကြောင်းပြချက်က တစ်ခုတည်း။
နှိုင်းပြန်အလာကို စောင့်နေခြင်းပင်။

ကျွန်တော် တွေးမိတာ တစ်ခုပဲ။ ဘယ်လောက်ပဲ ပြဿနာဖြစ်ဖြစ်၊ နှိုင်းက
သူမှားတယ်ထင်ရင် အမြဲ တောင်းပန်လေ့ ရှိသည်သာ။

အုဂ္ဂုဂ္ဂ

ခြေဖမိုးသို့ လက်ကလေးနှင့် တို့ကာ တို့ကာ သူ့အားချီရန် မျက်နှာငယ်
ကလေးနှင့် ပူဆာနေသော ယံယံလေးအား ကောက်ချီ လိုက်သည်။ လူပေါ်
ရောက်သည်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း လျှာဖြင့် မျက်နှာ တစ်ခုလုံး လိုက်လျှက် နေ
ပြန်၏။

"ယံယံ ငြိမ်ငြိမ်နေကွာ။ ငါ မင်းပါပါးကို စောင့်ရဦးမယ်"

နှိုင်းကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့သော စကားလုံး တချို့။

{"ငါတို့က ယံယံလေး ဖေဖေ နှစ်ယောက်ပေါ့ကွာ။ ငါက ပါပါး ... မင်းက
ဒယ်ဒီ"}

ကျွန်တော့်မျှော်လင့်ချက်တွေက ထိုစကားကနေ စတင်ကြီးထွား ခဲ့လေ
သလားတော့ မပြောတတ်။ အဲဒီအချိန်က ဘယ်လို စိတ်မျိုးနဲ့ ပြောခဲ့သလဲ မ
သိပေမဲ့ သေချာတာ တစ်ခုကတော့ တစ်နေ့နေ့မှာ နှိုင်းလည်း ကျွန်တော့်လို
ခံစားတတ်လာမှာပဲလို့ ယုံကြည်နေခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ။

အုဂ္ဂုဂ္ဂ

ယံယံလေးကို ကျွန်တော် သိပ်သံယောဇဉ်ရှိသည်။ နဂိုကပင် တိရိစ္ဆာ
န် ချစ်တတ်သော ကျွန်တော့်ကို ဒီကလေးလေး လက်ဆောင် ပေးသူက

ကျွန်တော် တိတ်တခိုး ချစ်နေရသူ "နှိုင်း" ဖြစ်နေတော့လည်း ...

"မင်း ပါပါးကလေး စိတ်ဓာတ် မကောင်းဘူး သိလား ယံယံ။ ငါ့ကိုဆို ရှိတယ်တောင် မထင်ဘူး"

ခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း ကျွန်တော် ပြောချင်သည့် စကားများကို ယံယံအား ပြောနေ မိတော့သည်။

"အခုထိ ဝင့်ဝါနဲ့ အတူ ရှိနေတာ ထင်တယ်နော်။ သူတို့ ဘာတွေ လုပ်နေမလဲ မသိဘူး"

အချိန်ကို ကြည့်မိတော့ ညရှစ်နာရီပင် ထိုးတော့မည်။ ဒီအချိန်လောက်ဆို ရုပ်ရှင် ပြီးလောက် ရောပေါ့။

ထိုကောင်မလေးနဲ့ တွဲမသွားစေချင်တာမျိုး မဟုတ်ပေမဲ့ သည်အချိန်ထိ တူတူရှိနေသည် ဆိုသော အသိက ရင်ထဲတွင် မီးစနှင့် ထိုးနေသလို။ နှိုင်း သဘောကျရင် ကျွန်တော် လက်ခံနိုင်ပေမဲ့ လက်တွေ့မှာ ခက်ခဲ လွန်းနေသည်။

မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ထားခဲ့သည့် စင်တာက ကိစ္စများက ခေါင်းထဲ ပြန် ဝင်လာပြန်၏။

"ယံယံ ... မင်းပါပါးကလေး ... ငါ့ကို စော်လုဖက်လို သဘောထားနေတာ သိလား"

မြင်ကွင်းထဲ တစ်ဖန် ဝင်လာပြန်သည်က ထိုကောင်မလေးကို ငေးကြည့်နေသော နှိုင်းရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ။ တစ်နည်း ပြောရရင် ကျွန်တော် မြတ်နိုးရတဲ့ စူးရှမှု အကြည့်တွေက ထိုကောင်မလေးဆီမှာ ကပ်ငြိလို့။

"မင်း ပါပါးက နှာဘူးကောင်ပဲ။ သိလား ယံယံ။"

အုဂ္ဂုဂ္ဂ

ကျွန်တော် အရင်ဘဝက ဘာတွေများ မှာခဲ့လို့ ဒီဘဝမှာ အခုလောက် ကံဆိုးနေရတာလဲ။ ကျွန်တော်လေ ... နှိုင်းကို အပိုင် မလိုချင်ပါဘူး။ ဒီ အတိုင်း သူ့အနားမှာ နေနေရရင်ကို ကျေနပ်နေတာပါ။

ကျွန်တော်သူ့ကို ဂရုစိုက် သလောက် ... ကျွန်တော်သူ့ကို အရေးပေး သလောက် မဟုတ်ရင်တောင် အဲဒီ တစ်ဝက်လောက်တော့ ပြန်မျှော်လင့် မိ တာအမှန်ပဲ။

တိတိတိ

[ဟဲ့... ဝင့်ဝါက ဘဲရှိတယ်တဲ့။ ငါ့ပဲ စုံစမ်းလာတာ။ နင်စိတ်ချလို့ရပြီ]
မက်ဆွေဂျာမှ တစ်ခါတည်း သတင်းအတိအကျနှင့် ဓာတ်ပုံ ပို့ပေးလာ သော ဘေဘီ့ကြောင့် အပျော် လွန်သွားသည်မှာ ထမကရုံ တမယ်။

[ကျေးဇူးဟ]

မက်ဆွေ ပြန်ပို့ရင်း အိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်သည်။

"ယံယံရေ"

ယံယံလေးကိုသာ အတင်း ဖက်ထား မိတော့သည်။

"ဟဲ့ ဖယောင်းဦး ထမင်းစားပါမယ်ဆို။ ဆင်းမလာ သေးဘူးလား"

အောက်ထပ်က တီလေးအော်၍သာ အမြန် ပြေးဆင်း လာရတော့သည်။

ထမင်းပိုင်းတွင် လူကြီးသုံးယောက်စလုံးကတော့ အဆင့်သင့် စောင့်နေ လျက်။

"သား ... မင်းနော်။ တီလေးကို နည်းနည်းပါးပါး မကူဘူးလား"

"အမလေး နေပါ ကိုကြီးရယ်။ သူ့ကူခိုင်းမဲ့အစား ယံယံလေးကို ကူခိုင်း တာမှ အလုပ်ဖြစ်ဦးမယ်"

"ဟား ဟား ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်"

စကားဝိုင်းထဲလည်း ဝင်မပြောမိ။ ဆိတ်ဆိတ် နေရင်းသာ ရယ်နေ မိတော့သည်။

"ဟဲ့ ဟဲ့ ဖြည်းဖြည်းစားလေ"

"ကျွန်တော် ဝပြီ။ တက်တော့မယ်။ ဝွတ်ဒ်နိုက် ... အားလုံး"

"ဟဲ့ အစောကြီး ရှိသေးတယ်လေ"

"သား"

အနောက်က မေမေတို့ အော်နေသည်ကို လျစ်လျူရှုရင်း ထမင်းကို အလျင်အမြန် စားပြီးသာ ကျွန်တော် အပေါ်ထပ် ပြန်တက် လာမိတော့သည်။ အခန်းထဲ ရောက်တော့ ဖုန်းကို အရင်ဆုံး ယူကြည့်မိသည်။ ထင်သည့်အတိုင်း နှိုင်းဆီမှ မက်ဆေ့ချ်များက တသီတတန်း စောင့်ကြိုလျက်။

[ဟေ့ရောင်ရေ ... ငါတော့ ကွဲပြီ

ဝင့်ဝါက ဘဲကြီးနဲ့တဲ့

ထားလိုက်တော့။ မနက်ဖြန် သီချင်း သွားဆိုရအောင်]

ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ယောက်နှင့် အဆက်ပြတ်တိုင်း ကျွန်တော့်ကို ဦးဆုံး သတိရပေးတတ်သည့် နှိုင်းပါလေ။

[လဒ... နည်းတောင် နည်းသေး]

သူစာပြန်ပြီးသည်နှင့် ချက်ချင်း ပြန်ပြောသည်။

[အပု ... မနက်ဖြန် ကျောင်းလစ်မယ်။ ကာရာအိုကေ သွားမယ်။ ငါလာခေါ်မယ်။ အဆင့်သင့် လုပ်ထား]

[ဆုတောင်း]

[အချစ်ကလေးကလည်း]

[ဘော]

ကျွန်တော် ဘယ်လိုပဲ ဒီလိုတွေ ပို့ပါစေ။ မနက်ဖြန် နှိုင်းနဲ့ အပြင်သွားရင်
ဘာဝတ်သွားရမလဲလို့ တွေးနှင့်နေပြီ။

ဒီနေ့ မနက် အစောပိုင်းက နှိုင်းကြောင့် ကျွန်တော် ခံစားခဲ့ရသည်။ အခု
လို အဆင်ပြေသွားတော့ ထိုဒဏ်ရာတွေက ယူပစ်လိုက် သလိုပါပဲ။

ဒီည စောစော အိပ်ရမည်။ မနက်ဖြန် ချိန်းထားသည်မလား။ အမှတ်မရှိ
ဘူးဘဲ ပြောပြောပါ။

ကျွန်တော် နှိုင်းနဲ့ ဒီအခြေအနေလေးကို သိပ်သဘော ကျရတယ်။

အခန်းပြတင်းပေါက်ဆီမှ ဝင်လာသော နီယွန် မီးအလင်းရောင်က
အိပ်ရာပေါ်က ကောင်လေး၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက် လာသည်။

ထိုကောင်လေးကတော့ ဖုန်းလေး ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ရင်း ပြုံးနေလျက် ...

...

Three

မနက် ဝေလီဝေလင်းအချိန် ဖုန်းက Alarm သံကြောင့် မဖွင့်ချင် ဖွင့်ချင် မျက်လုံးကို အားယူကာ ဖွင့်ရင်း နိုးလာ ခဲ့သည်။

ပုံမှန်ဆို ကျောင်းတက်ချိန် ကိုးနာရီ မှီလျှင်ပြီးရောဆိုကာ အချိန်နီးမှ အိပ်ရာထလေ့ ရှိသော်လည်း ဒီနေ့တော့ မတူ။

Alarm ကို တစ်ချက်ပိတ်ရင်း လေးပင်နေသော ခန္ဓာကိုယ်အား ထစေရ သည်။

ရေမိုးချိုး မျက်နှာသစ်၊ ကိုယ်လက် သန့်စင်ကာ ထွက်လာတော့ ခြောက် နာရီပင် မခွဲသေးပေ။

နှိုင်း လာခေါ်မည့် အချိန်နဲ့ဆို အတော်ပင် လိုသေးသည်မို့ အေးအေးဆေးဆေးသာ အင်္ကျီ ရွေးနေလိုက်သည်။

ပန်းရောင် ဖျော့ဖျော့တီရှပ်ကို ဝတ်ရန်ကြံတော့ နှိုင်းပြောဖူးသည့် စကား တချို့ကို သတိရလာသည်

"ယောက်ျားလေးက ပန်းရောင်ကြီး ဝတ်စရာလား"တဲ့။ မနှစ်က fresher welcome မှာ နှိုင်းပြောခဲ့တဲ့ စကား။

အမဲရောင် Adidas တီရှပ်လေး ဝတ်မည် ကြံမိတော့လည်း နှိုင်းဆိုတဲ့ အကောင်ရဲ့ စကားသံ တချို့ကို သတိရလာပြန်သည်။ အမဲရောင်က ကျွန်တော်နဲ့ မလိုက်ဖက် ပါဘူးတဲ့လေ။

ဒီနေ့ တစ်ရက်တော့ နှိုင်းရဲ့ ပွစိပွစိ အပြောအဆိုတွေ လွတ်ချင်တယ်လေ။

ရွေးရခက်နေသည့်တူတူ အညှိရောင်လေးနှင့် အဖြူကွက်လေးသာ ဝတ်လိုက်တော့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဂျင်း အပြာလေးနှင့်။

အဝတ်အစား အဆင်ပြေတော့ ဆံပင်ကို တစ်ချက် သရသည်။

ဆံကေသာ ညှိလွင်လွင်တို့အား Gel ဖြင့် တစ်ချက် သရင်း သီချင်းလေး ညည်းနေမိသည်။

အကုန် ပြင်ဆင်ပြီးသည့် အဆုံးမှာတော့ နှိုင်းကို ထိုင်စောင့်ရုံ အပြင်မရှိတော့။ အခုမှ ရှစ်နာရီတောင် မထိုးသေးဘူး မလား။

ဖုန်းဆက်နှိုးရန် ကြံစည်မိသော်လည်း ညဉ့်နက်မှ အိပ်တတ်သော နှိုင်းကို အိပ်ရေး မပျက်စေလို၍ ဒီအတိုင်း ထိုင်စောင့်ရန်သာ ကြံစည်မိတော့သည်။

ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်ထိုင်ရင်း ပျင်းပျင်းနှင့် လက်ထဲရှိသည့် ဖုန်းအား ထိုင်ကလိရင်း အချိန် ဖြုန်းနေ လိုက်သည်။ စိတ်ကပဲ လောနေလို့လား ဒီနေ့မှပဲ အချိန်က ပိုကြာနေ၍လား မသိ၊ ၉ နာရီက တော်တော်နှင့် မထိုးနိုင်။

"ဒေါက် ဒေါက်"

တံခါးခေါက်သံနဲ့အတူ ပွင့်လာတဲ့ တံခါးဆီ အကြည့်ရောက်မိတော့ "နှိုင်း"။

"ဟေ့ကောင် ... မင်းမနိုးသေးဘူး ထင်တာ။ ဘာလဲ။ ငါနဲ့တွေ့ရမှာဆိုပြီး ရင်တွေ ခုန်နေတယ်ပေါ့"

"ချိုး ... ငါကမင်းလို ငပျင်း မဟုတ်ဘူး"

ဝင်လာလာချင်း ပြောင်စပ်စပ် ပြောလာသည့် အကောင်စားအား ပိတ်ပြောပစ်ရင်း ထိုင်နေရာမှ ခုန်ဆင်း လိုက်သည်။ နှိုင်းကတော့ ကျွန်တော့် စားပွဲပေါ်က ပစ္စည်းတွေကို မွှေနှောက်ရင်း အလုပ်ရှုပ် နေလေရဲ့။

"ဖယောင်း ... ယံယံလေးရော"

"မြွေဆို ပေါက်ထည့်လိုက်ပြီ လဒရဲ့"

ပြောပြောဆိုဆို စားပွဲခုံဘေးက အိပ်ရာ ပိစိလေးကို လက်ညှိုး ထိုးပြမိမှ နှိုင်းက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ယံယံကို ကောက်ချီသည်။

ChiHuaHua အမျိုးအစားမို့ ယံယံဟာ အမှန်ပင် လတ္တက်ရည် ပန်းကန်လုံး သာသာလေးပင်။

"ယံလေးက ပါပါးကို လွမ်းနေတာလား။ ဟုတ်လား"

ယံယံကို ချီရင်း ချောမြူ နေသော နှိုင်းက ကြည့်ရင်း ပြုံးမိသည်။ နှိုင်းက အပြင်မှာ ဘယ်လောက် ရှုပ်ရှုပ် ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရှိသည့် အချိန်မျိုးတွင် တကယ် အရှိကို အရှိအတိုင်း နေလေ့ရှိသည်။ တစ်နည်း ပြောရရင် ကျွန်တော် ချစ်ခဲ့ရတဲ့ နှိုင်းရဲ့ ပုံစံ စင်စစ်ပေါ့။

"ဖယောင်းဦး ... လဒရေ ... ငါ့ အဖက်လုပ်"

"ဟင် အေး"

အတွေးလွန်နေသည်နှင့် နှိုင်းကို စိုက်ကြည့် နေမိသည် ထင်ပါရဲ့လေ။

"ခွေးသားက ... မင်း ငါ့များ ကြိုက်နေလား ဟမ်"

"ဘောလေ။ သေလိုက်"

ခေါင်းအုံးနဲ့ ကောက်ပေါက်မိတော့ ယံယံလေးကို ကာရင်း အခန်းထဲ ပတ် ပြေးနေလေရဲ့။

"တော်ပြီ ဟေ့ကောင်။ ယံယံ လန့်နေပြီ"

နှိုင်း ရင်ခွင်ထဲက ယံယံကတော့ မျက်လုံးကလေး ပြူးလို့။

နှိုင်းက ယံယံလေးကို အိပ်ရာပေါ် အသာ ပြန်တင်ပေးရင်း ကျွန်တော့်

စားပွဲက စာအုပ်တွေကို ထပ်မွှေ နေပြန်တယ်။ ဒါလည်း သူ့အကျင့်ပင်။

"ဖယောင်း ဒါ ဘာစာအုပ်လဲ"

ဖွင့်ဖတ်လုဆဲဆဲ စာအုပ်ကလေးဟာ နှိုင်းအကြောင်း ခံစားရသမျှ အကုန် ပါပဲ။

"မဖတ်နဲ့"

စာအုပ်လေးကို အပြေးအလွှား လုယူရင်း အံ့ဆွဲထဲ ထည့်ကာ နှိုင်းကို တွန်းထုတ် လိုက်သည်။

"မင်းကလည်း တွန့်တို လိုက်တာကွာ။ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းကို"

အမှန်ဆို ကျွန်တော် သူ့ကို ဖတ်ခိုင်း လိုက်သင့်တာနော်။

"ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဆိုတာ ရှိရတယ်ကွ။ လာ သွားမယ်။"

နှိုင်းကို ဆွဲခေါ်ရင်း အခန်းအပြင် ထွက်လာမိတော့ ကျေးဇူးရှင်က သံယောဇဉ် မပြတ်သည့်နှယ် အံ့ဆွဲကို တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ပေကပ်ကပ် ပါလာလေသည်။

"ဟော ... သားတို့နှစ်ယောက် သွားကြတော့ မလို့လား"

"ဟုတ်တီလေး။ မေမေတို့ကို ပြောလိုက်ဦးနော်"

"တီလေး သွားပြီနော်"

နှစ်ယောက်သား တီလေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာတော့ နှိုင်းရဲ့ ကားလေးက ခြံရှေ့မှာ အဆင်သင့်။

"ဟေ့ကောင် ... ဘယ်သွားမလဲ"

ကားပေါ် ဝင်ထိုင်ထိုင်ချင်းပဲ နှိုင်းက စကားစတော့သည်။ အမှန်ပင် ဒီနေ့ နှိုင်းတစ်ယောက် ထူးဆန်းနေ၏။ ပုံမှန်ဆို ကျွန်တော်ဆိုတာ နှိုင်းလိုတဲ့အခါ

အဖော်ပြုပေးရတဲ့ သက်မဲ့ တစ်ယောက် သာသာပါပဲ။ သူလုပ်ချင်ရာ လုပ်
နေကျ။ ဒီနေ့မှ ကျွန်တော့် ဆန္ဒတွေ ဘာတွေ မေးနေလေတော့ ထူးဆန်း
တာတော့ အမှန်။

"မင်းကလည်းကွာ ... ငါ့များ သရဲတွေတာ ကျနေ။ အဲဒီလောက် ပြူးမ
ကြည့်နဲ့ ဟေ့ကောင်။ ငါချောတာ ငါသိတယ်"

"သေလေ"

နှိုင်းရဲ့ ကားလေးကတော့ လှည်းတန်း မီးပွိုင့်ရဲ့ ကားတန်းတွေထဲ
ကျကျနန တန်းစီနေလျက်။

"ပြော ဖယောင်း။ ရှေ့ကျ လမ်းယူရတော့မှာ။ မင်းဘယ်သွားချင်တာလဲ"

"မင်း ဒီနေ့ ဆေးမှား သောက်လာတာလား နှိုင်း"

"ဟား ဟား ... မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ။ ငါ့ရည်းစား
တွေတောင် မင်းလောက် မရစ်ဘူး။"

နှိုင်းစကားတွေကို လျစ်လျူရှုရင်း ဒီနေ့လေး တစ်ရက်ကိုတော့ လှလှပပ
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကုန်ဆုံးဖို့ ဆုံးဖြတ်မိသည်။

"ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်။ အရုပ်ကောက်မယ်"

"အင်း။ ပြီးတော့ရော"

"ပြီးတော့ ... တစ်ခုခု စားမယ်လေကွာ"

"အိုကေ"

ကားလေးကတော့ သမ္မတရုံ ရှိရာဆီသို့သာ ဦးတည် နေတော့သည်။
ရုံးဖွင့်ရက် ဖြစ်သော်လည်း ရုံးတက် ရုံးဆင်းချိန် ကျော်လွန်နေသဖြင့်
လမ်းမပေါ်တွင် ထင်သလောက် ကားမရှုပ်လှ။

နှိုင်းမောင်းပုံနှင့်တော့ မိနစ် ၂၀ ၊ ၁၅ မိနစ် နှင့် သမ္မတရုံသို့ ရောက်လာခဲ့

တော့၏။

"ဟေ့ကောင် ... ဘာကြည့်မှာလဲ"

"Anabelle"

"ဖယောင်းဦး"

ကျွန်တော် သိတာပေါ့။ အရာရာမှာ ထက်ထက်မြတ်မြတ် ရှိလှတဲ့နှိုင်းက သရဲတစ္ဆေကိုတော့ သေမတတ် ကြောက်သူမလား။

"မင်းပဲ မေးပြီး"

ကျွန်တော် နှိုင်းကို ဆူဆူဆောင့်ဆောင့် ပြောရင်း မုန့်ဝယ်ရန်သာ တစ်ဖက်သို့ ထွက်ခဲ့တော့သည်။ ဘာကား ဖြစ်ဖြစ်ပါ။ အဓိကက နှိုင်းနဲ့ တူတူကြည့်ရဖို့ပဲ။

"အမ ပေါက်ပေါက် နှစ်ဗူး။ ချစ်နဲ့။ ကိုလာ တစ်ဗူး။ ပက်ပစီ တစ်ဗူး။ ရေ သန့် တစ်ဗူး"

ကျသင့်ငွေ ရှင်းပြီးသည်နှင့် ခုံမှာသာ ထိုင်နေလိုက် တော့သည်။

"ဝင်မယ်လေ"

ရုံပေါက်ဝမှ လှမ်းခေါ် ပြန်တော့လည်း လိုက်သွားရတာ ကျွန်တော် ပါပဲလေ။

"ဟာ နှိုင်း..."

ပိတ်ကားပေါ်တွင် ရုပ်ရှင်နာမည် ထိုးကာမှ Anabelle မှန်း သိရတော့သည်။

"မင်းပဲ ကြည့်ချင်တယ်ဆို"

ကျွန်တော်လေ .. ပျော်လိုက်တာဆိုတာ။ နှိုင်းက ကျွန်တော် ကြည့်ချင်တာ

ကို လိုက်လျော ပေးတာတဲ့။ သေးသေးဖွဲဖွဲ ကိစ္စ ဆိုပါစေဦး။ ကျွန်တော်နဲ့ အတူ လိုက်ကြည့်ပေးတဲ့ နှိုင်းကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်မဆုံး။

"ကျေးဇူးပဲ လဒ"

ဇာတ်ကားစသည်နှင့် ထိတ်လန့်စရာတွေက ဆက်တိုက်။ ဒါလေ ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်ဖူးတဲ့ နေ့လေးလိုပဲ။ သရဲကြောက်တတ်တဲ့ နှိုင်းနဲ့ တူတူ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ သရဲကားကြည့်ဖို့ ကျွန်တော်အမြဲ စိတ်ကူးခဲ့တာ။

"နှိုင်း မကြောက်နဲ့။ ငါရှိတယ်"

ပြောပြောဆိုဆို လှည့်ကြည့်မိကာမှ ရင်ကွဲဖို့ ဇာတ်လမ်းက စတာ။

Headphone ကို အကျအန တပ်ရုံမက eyemask ပါတက်ရင်း အိပ်ပျော် နေသော နှိုင်း။

ကျွန်တော်လေ ... ရင်တွေ နာလိုက်တာ။ မျက်ရည်တွေကတော့ ဝဲခနဲ။ နှိုင်း မရိပ်မိစေရန် မျက်ရည်တွေသာ ခိုးခိုးသုတ်ရင်း ရုပ်ရှင်ကတော့ ပြီး သွားခဲ့ပါပြီ။

"နှိုင်း ... နှိုင်း ... ထတော့ ။ ပြီးပြီ"

နားကြပ်ကို ဆွဲချွတ်ရင်း နှိုးကာမှ အိပ်ချင်မူးတူး ထလာတော့သည်။

"ဟင် အင်း အင်း"

အပြင်ရောက်တော့လည်း စကားမပြောဖြစ်။ နှစ်ယောက်တူတူ ကြည့်ဖို့ မဟုတ်ရင် ဘာလို့များ နှိုင်းက လိုက်လျော ခဲ့သေးလဲ။

"ဖယောင်း ... အရုပ်ကောက်မယ်ဆို။ ပြန်ရင်း တော်ဝင်မှာ ဝင်ကောက်မ လား။ Her's မှာလည်း စားလို့ရတယ် ။ မင်းကြိုက်တယ် မလား"

ခုရယ် ခုငို။ အဲဒီလို စွမ်းတာ နှိုင်းပဲရှိတာ။

ကျွန်တော်လည်း အမှတ် မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် နှစ်သက်တာလေးတွေ

နှိုင်းမှတ်မိနေရုံနဲ့ စောန စိတ်ခုခံတာတွေက ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းတောင် မသိ။

သမ္မတကနေ တော်ဝင်ရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း Alibaba ဝင်ရင်း ကျွန်တော်တို့ ဆော့ကြတယ်။

"ချီး ... ချိတ်က ချောင်နေတယ်"

ခါတိုင်းနှင့် မတူ။ ဒီနေ့ ကောက်သမျှ တစ်ရပ်မှ မရလေတော့ လူက တင်း လာသည်။

"ဖယ်စမ်းပါ။ ငါကောက်ပေးမယ်"

စိတ်မရှည်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို တွန်းထုတ်ရင်း နှိုင်းက ဝင်ကောက် တော့သည်။

"ဒီဘက်တိုး ... ဒီဘက် ဒီဘက်။ ခါ ခါ။ ချိတ်ကိုခါ"

"ဖြည်းဖြည်းပေါ့။ အေးဆေး"

"ရပြီ ကောက်တော့။ ပါလာပြီ။ ပါလာပြီ။ ရေး"

အကြိုက်ဆုံး Rilakkuma အရုပ်လေးကို တစ်ခါကောက်ရုံနဲ့ ရတော့ ကျွန် တော့်မှာ ဝမ်းသာမဆုံး။

"ကဲ ရှေ့ ကိုယ်တော်လေး။ မင်းကလေး ... ကလေးလည်း မဟုတ်ဘဲ အရုပ်ဆို ငမ်းငမ်းတက်"

"မင်းအပူလား"

စက်ထဲက ထုတ်ရင်း လှမ်းပေးလာသော အရုပ်လေးကို ဆက်ခနဲ လှမ်းယူ ရင်း ကျွန်တော် ရန်စွာ မိပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ အမှန်ပင် နွေးထွေး နေခဲ့ပါသည်။

အချစ်ရဆုံး လူသားကပေးတဲ့ အနှစ်သက်ဆုံး အရုပ်ကလေးကြောင့်။

"တစ်ရပ်ဆို တော်ပြီမလား။ ငါ့ဗိုက်ဆာနေပြီ ဖယောင်း"

ပုံမှန်ဆို မတော်ချင်သေးပေမဲ့ အစာအိမ် ရောဂါရှိတဲ့ နှိုင်းကြောင့် ကျွန်တော်လည်း လက်ခံ လိုက်ရသည်။

"ဝက်သားဆလပ် နှစ်ပွဲ၊ ဘဲဥပေါင်း တစ်ပွဲ၊ ထမင်း နှစ်လုံး"

ကျွန်တော် ကြိုက်တတ်သည်များသာ ရွေး၍ မှာနေသော နှိုင်းကို အံ့ဩမ ဆုံး။

"ဘာမှာဦးမလဲ။ ဒီနေ့ ငါကျွေးမယ်"

"မင်း ဆေးမှား သောက်လာတာလား"

"မေးပြန်ပြီ"

"ဒါမှမဟုတ် မင်းငါ့ ခိုင်းစရာရှိလို့လား"

"အမှန်က ပြောစရာရှိတာ။ ဒါပေမဲ့ စားပြီးမှပဲ ပြောပါ့မယ်"

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ဂုတ်ကလေးကို လက်ဖြင့် ကိုင်ရင်း ပြောလာသော နှိုင်းကြောင့် ကျွန်တော် မျှော်လင့် နေမိပြန်သည်။ ဒီနေ့ အခြေအနေအရဆို ကျွန်တော် မျှော်လင့်ခွင့် ရှိတယ်မလား။

နှိုင်းက ကျွန်တော်နဲ့ တူတူ ရုပ်ရှင်လည်း ကြည့်ပေးတယ်။ ကျွန်တော့်ကို လည်း အရပ် ကောက်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ စားချင်တာတွေလည်း ဝယ် ကျွေးသေးတယ်လေ။ အခု အချိန်လေးတော့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါရစေ လား။

ဆိုင်တွင်လည်း လူရှင်းနေသည်မို့ မှာထားသည်များ သိပ်မကြာလိုက်။ ရောက်ချ လာတော့သည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်ဆိုတာ သိချင်ပြီဆို မနေနိုင်တဲ့ လူမျိုးဆိုတော့ လည်း ...

"နှိုင်း ပြောစရာရှိတယ်ဆို"

"ဟင် ... မင်းကလည်း လောလိုက်တာ။ စားဦးလေ။ စားပြီးမှ ပြောပြမယ်"

"မင်း ငါ့အကျင့်လည်း သိသားပဲ"

ကျွန်တော်ပြောလိုက်တော့ နှိုင်းက သက်ပြင်းချသည်။

"ဒီလိုကွာ"

မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ စောင့်စားနေရတဲ့ ကောင်ပေမို့ နှိုင်းနှုတ်က စကားသံတွေကို နားစွင့်နေရတာ တစ်ကမ္ဘာလောက် ကြာသလိုပါပဲ။

"ငါ ဆုရည်ကို ပြန်လိုက်မလို့"

အခုချိန် ထွက်သွားလို့ရရင် ချက်ချင်း ထွက်ပြေး လိုက်ချင်တယ်။ မျှော်လင့်မိတဲ့ ... ဟင့်အင်း။ မျှော်လင့်ရဲတဲ့ ကျွန်တော်က တကယ်အရူးပဲ။

"အဲဒီတော့"

"ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့ကို ကူပါ ဖယောင်းရာ။ ဆုရည်က မင်းပြောရင် ရပါတယ်"

ဒါဆို ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး ကျွန်တော့်အလို လိုက်ခဲ့တာတွေက ဆုရည်ကြောင့်ပေါ့။

"နော် ဖယောင်း။ ကူညီပါကွာ"

ကျွန်တော် ဘယ်လို အင်အားနဲ့ ငြင်းဆန်နိုင်မှာလဲ။ ဘယ်လောက်ပဲ နှိုင်းက မကောင်းဘူး ပြောပါစေဦး။ ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်တယ်လေ။ ကျွန်တော်ဆိုတာ သူပျော်နေတာပဲ မြင်ချင်ခဲ့တဲ့ ကောင်မလား။

"ဖယောင်း ... စားဦးလေ။ ဘယ်သွားတာလဲ"

အနောက်မှာ ပိုက်ဆံရှင်းရင်း ကျန်နေခဲ့တဲ့ နှိုင်းရဲ့ ခေါ်သံကို ဥပေက္ခာပြု
ရင်း Rilakkuma အရုပ်လေးကိုသာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပိုက်ပြီး ထထွက်
လာလိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်တယ်။ သူကတော့ ကျွန်တော် မဟုတ်တဲ့ သူတိုင်းကို
ချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ကျွန်တော်လေ ... နှိုင်းနှုတ်က ပြောသမျှကိုလည်း
မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ အထိ သူ့ကို ပျော်စေချင်မိတာ။ ကိုယ်တိုင် အလဲလဲ အပြု
ပြု ဖြစ်နေပေမဲ့ပေါ့။

ကိုယ်ချစ်သလို သူလည်း ချစ်ပါစေလို့ မျှော်လင့်မိတဲ့ နေ့ကစပြီး
အလဲလဲ အကွဲကွဲ ဖြစ်တော့တာပါပဲ။
